

Julia James
RIANA IR DU JOS VYRAI
Romanas

Versta iš Julia James, Baby of Shame, 2006

© Julia James, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą
arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas
į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Paulina Raeside, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PROLOGAS

- *Pone Petraki, - pasigirdo neryžtingas jo asmeninės sekretorės Jungtinėje Karalystėje balsas. - Prašau atleisti už sutrukdyimą, tačiau...*

Morena Karter net krūptelėjo, susidūrusi su nepatenkintu žvilgsniu, kuriuo ją sutiko už imponantiško raudonmedžio stalo sėdintis vyriškis.

- *AŠ SAKIAU: jokių trukdymų, ponია Karter, kad ir kas būtų, - išrėžė stačiokiškai su graikišku akcentu ir, priekaištingai žvilgtelėjęs į ją, vėl įsiknėrė į popierius, paskleistus ant oda uždengto rašomojo stalo. Daugiau ji jam neegzistavo.*

Tarpduryje stovinti Morena Karter valandėlę abejojo, tačiau netrukus ryžtingai tęsė:

- *Aš suprantu, sere... tačiau ji sakė, kad tai skubu...*

Aleksis Petrakis iš lėto atsilošė savo didžiuliamė krėsle ir pakėlė akis.

- *Ponia Karter, - prašneko jis tokiu švelniu balsu, kad net plaukai pasišiaušė ant jos pakaušio. - Galite pranešti Natalijai Feručiai, kad man nėra kiek nerūpi*

jos meilės reikalai. Nei su manimi, nei su kuo nors kitu.

Jis tarsi sukaustė ją savo lediniu žvilgsniu, pas-
kui tvirtai sučiaupė lūpas ir palinko prie popierių.

Sekretorė nurijo seilę, krenkštelėjo ir pabandė
dar sykį:

- Pone Petraki, skambina ne panelė Feručī, o
ponia Volters iš Sarmuto socialinės rūpybos sky-
riaus. Ji tvirtina, kad tai labai svarbu, - skubiai
pridūrė, matydama, kaip jis ramiai pakėlė akis. -
sako, kad tai dėl Rianos Deivis.

Tik akimirkai ties ja stabtelėjęs žvilgsnis pasi-
darė visiškai tuščias, tarsi ką tik išstartas vardas
būtų toks pat nežinomas kaip ir jai pačiai. Išraiš-
kingas, lygus jo veidas tarytum pasislėpė po
kauke.

- Kad ir kas ta ponია Volters yra, pasakykite,
kad manęs visiškai nedomina jokia Riana Deivis,
- lyg kirviu nukirto ir pasiėmęs parkerį auksine
plunksna vėl įsikniausė į savo raštus.

Morena Karter visiškai pratrūko:

- Bet, pone Petraki, ponია Volters nori kalbėti

apie jūsup sūnų!

Ir tik dabar pagaliau išgirdęs, kas sakoma, Aleksis Petrakis sustingo.

PIRMAS SKYRIUS

Atidžiai apsidairiusi Riana žengė ant perėjos. Lijo kaip iš kibiro, vėjas plakė Nikio vežimėlio gaubtuvą. Palenkusi galvą prieš vėją, prisimerkusi nuo veidu žliaugiančio lietaus, visiškai išsekusi ji yrėsi pirmyn. Ir vėl, kaip visada, regėjo atmintin įstrigusius vaizdus...

Stabdžių spieгимas, variklio kriokimas... ir - netikėtas smūgis sviedžia Rianą į viršų ir teškia ant dryžuotos kelio dangos. Jos kūnas šlykščiai dunksteli, o paskui - visiška tamsa. Visiška.

Kaskart atgijus tai akimirkai, kai perėjoje ją parbloškė didžiuliu greičiu lėkęs automobilis, Riana mėšlungiškai sukrūpčiodavo. Tos konvulsijos buvo ne tik skausmingos.

Galvoje be perstojo aidėjo: „*Pamišėlė. Išprotėjusi. Niki! Niki! Niki!*“.

Paskui apnikdavo siaubas, baimė, panika... Ir taip kiekviena kartą...

Kažkas palietė jos petį. Ji atsimerkė. Šalia stovėjo seselė.

- Jūsų berniukas sveikas. Jau sakiau, jis sveikas. Nesužeistas.

Pilnomis sielvarto akimis Riana žvelgė į palinkusį virš jos veidą.

- Niki, - kimiu balsu, nepatikliai šnibždėjo ji. - Niki, kur tu? Kur tu?

- Jis bus prižiūrimas, kol jūs pasveiksite, - ramino seselė. Dabar atsipalaiduokite, pamiegokite. Jums būtina pailsėti. Ar norėtumėte migdomųjų?

Riana suspaudė lūpas ir bandė papurtyti galvą, tačiau menkiausias judesys kėlė beprotišką supulį. nuo infekcijos skaudėjo plaučiai, kančia buvo netgi kvėpuoti.

- Aš negaliu miegoti, man negalima užmigti! Turiu surasti Nikį... jie pasiėmė jį ir neatiduos. Žinau, kad nebeatiduos, žinau, žinau!

Jos balsas grėsmingai įsitempė ir įstrigo gerklėje, neleisdamas išeiti orui.

- Be abejo, jūs jį pasiimsite, - guodė seselė. - Kai tik išeisite iš ligoninės, vėl būsite drauge...

Rianos akys pastėjo iš baimės.

- Ne! Toji socialinė darbuotoja pasiėmė jį!.. Jinai sakė, kad aš negaliu rūpintis berniuku, kad jam bus geriau ten. - Riana įsikibo seselei į pirštus ir švokštė išpūtusi akis: - Turiu jį susigrąžinti. Jis mano sūnus!

- Aš tuojau atnešiu jums raminaujų, - pasakė seselė nueidama.

Riana nieko nebejautė, tik beprotišką baimę ir sielvartą. Nikio nebėra. Jį paėmė. Taip ir įvyko, kaip sakė ta moteris iš rūpybos skyriaus.

„Jūs tikrai nepajėgsite prižiūrėti vaiko. Jūsų sūnui *gresia pavojus*“. - nesiliovė aidėti tie pražūtingi žodžiai.

„O Dieve, kodėl? Kodėl?“ - nerimo Riana. Kodėl toji moteris apsilankė tokiu netinkamu metu? Buvo praėjusios vos kelios dienos po jos tėvo laidojimo. Ji taip blogai jautėsi, kad išgėrė dvigubą dozę miltelių nuo gripo ir neatlaikė... O tada ir pasirodė socialinė darbuotoja. Vis dar apsirengęs

pižamą, Nikis svetainėje žiūrėjo filmuką vaikams, šalia jo, ant grindų, buvo pridrabstyta košės. Jis ir atidarė jai duris, nes mama gulėjo lovoje ir, nors kvėpavo kriokdama, tačiau buvo be sąmonės...

Riana suprato, kad ši moteriškė nusistatė prieš ją vos tik pirmą kartą išvydo jų skurdų butą, kai atėjo įvertinti, ar Rianos prašymas atsiųsti tėvui slaugę į namus galės būti patenkintas. Tuomet ji labai šiurkščiai išdrožė Rianai, kad tėvas turėjo būti paguldytas į ligoninę ir ten sulaukti galo, kad mirštančiam žmogui ne vieta šalia mažo vaiko ir, jeigu Riana nepasakysianti, kas vaiko tėvas, tegul nė nesvajojanti, kad valstybė mokės už vaiko auginimą. Nikis turįs būti atiduotas į vaikų darželį, o ji - grįžti į darbą. Tokia vyriausybės politika.

Pasibaigus šiai tiradai, Riana nebesusivaldė ir ėmė šaukti ant moters, visiškai nekreipdama dėmesio, kad rankoje laiko peilį, kuriuo prieš jai ateinant pamokslauti, pjaustė morkas. Išvydusi šį įrankį, toji tik žybtelėjo piktai akimis ir pareiškė, kad Riana agresyvi ir grasino jai peiliu.

Paskui viskas ėjo tik blogyn. Jos tėvas taip nusilpo, kad teko kviesti greitąją ir išvežti jį ligoni-

nėn. Ten ištiktas dar vieno insulto, jis ir mirė. Nuovargis, liga, žūtbūtinės pastangos apsaugoti Nikį nuo viso to chaoso Rianą išsunkė labiau negu visi tie penkeri metai.

Tas lemtingas rytas, kai socialinė darbuotoja rado Rianą beveik netekusią sąmonės, o Nikį kitame kambaryje niekieno neprižiūrimą, ir buvo paskutinis lašas.

- Aš pasirūpinsiu, kad būtų išleistas įsakymas dėl vaiko globos, - tūžo atvykėlė. - Tu pavojinga, nes esi agresyvi ir kaip motina visiškai neatsakinga. - Ji bakstelėjo pirštu į miltelių nuo gripo likučius, pastebėtus ant staliuko prie lovos, ir įtariai pauostė. - O šituos nunešiu iširti, nesitikėk nuslėpti, kokius narkotikus vartoji, - barėsi ir grūmojo ji pusiau be sąmonės gulinčiai Rianai.

Kai neprašytoji viešnia išėjo iš kambario, Riana vargais negalais pakilo ir išslinko jai iš paskos, tačiau netrukus atsitrenkė į durų staktą, tarytum iš tiesų būtų apdujusi nuo narkotikų, o ne nuo plaučių uždegimo.

Kai ta moteris pagaliau išsinešdino, pareiškusi, kad netrukus sugrįš su visais dokumentais, lei-

džiančiais paimti Nikį, Riana vos iš proto neišsikraustė. Skubomis apsirengusi, ji susiruošė pas gydytoją. Verkiant reikėjo antibiotikų ir gydytojo patvirtinimo, kad ji narkotikų nevartoja ir nėra agresyvi. Tik šitaip dar galima buvo išvengti to nelemto įsakymo. Deja, gydytojo ji nepasiekė, nes pėsčiųjų perėjoje ją partrenkė didžiuliu greičiu lėkęs automobilis.

Atsipeikėjo Riana ligoninėje. Skaudėjo visą kūną, galūnės ir liemuo sutvarstyti, prie rankos prijungta lašelinė, plaučiai degė.

O Nikio šalia nebuvo.

Tik dėl sūnelio ji gyveno, tik Nikis buvo švieselė, vienintelis džiaugsmas niūriame jos pasaulyje.

Ji privalo susigrąžinti sūnų, kitaip neatlaikys! Baisu, kiek jos vargšas Nikis prisikentėjo: aplinkui vien svetimi veidai, o mamos, kuri glaudė ir gynė savo vaikelį per dar tokį trumpą jo gyvenimą, greta nebuvo. Tik jis padėjo išverti vargus, negandas ir visą naštą, patirtą slaugant vaidingą ir irzlų tėvą, jo depresiją ir pamažu užgriuvusią fizinę ir protinę negalią. Nebuvo jį ką kreiptis pagalbos. Teko verstis pačiai.

Nikis! Riana blaškėsi tarp tikrovės ir nesąmoningos būklės, bet nė akimirkai neišleido iš galvos sūnelio vardo. Ji tebejuto automobilio smūgį ir kamavosi įsivaizduodama, kad jos Nikis žuvo...

Tačiau gailestingasis Dievas apsaugojo jį! Jis gyvas! Bet kodėl čia jo nėra? Ar besusigražins jį? Vargu... Jį kas nors įsivaikins, paslėps nuo jos...

Seselės kaip įmanydamos stengėsi jai padėti:

- Gal turit draugų, kaimynų ar giminaičių, kurie pasirūpintų juo, kol jūs pasveiksite?

- Nėra, - švokštė Riana, gniauždama antklodės kraštą.

Tėvas palaidotas, daugiau artimųjų nebuvo. Neliko ir draugų. Kaimynai? Ji nesusibičiuliavo nė su viena šalia gyvenančia šeima. Tam neatsirado nei laiko, nei energijos. Riana kapstėsi tarp savo nesuskaičiuojamų bėdų net nepakeldama akių į kaimynus, kad neišsiduotų, kokiame skurde ji murkdosi.

- O kaip mažylio tėvas? - Labai atsargiai pasiteiravo kažkuri iš seselių.

Riana beregint užsisklendė, žvilgsnis užgeso.

- Jis neturi tėvo, - tesuniurnėjo.

Seselė mandagiai nutylėjo, tačiau Rianą tebetvilkę jos pačios išstarti žodžiai: „*Jis neturi tėvo...*“.

Sieloje liko įdeginta žymė. Ir atmintyje...